

Forslag til: Inatsisartutlov nr. xx af xx. xxx 2018 om behandling af afhængighed.

(Naalakkersuisoq for Sundhed, Sociale Anliggender og Justitsområdet)

(2. behandling)

Jeg vil først og fremmest takke mine kollegaer i Familie- og Sundhedsudvalget for at gå med til at arbejde i dybden med dette forslag. Vi skulle have 1. 2. og 3. behandlet dette forslag på Efterårssamlingen 2018, men vi havde en masse bekymringer og spørgsmål i forhold til lovforslaget og jeg er derfor taknemmelig for, at vi har fået den fornødne tid til at behandle dette forslag grundigt i udvalget.

Lovforslaget handler hovedsageligt om Allorfik og Allorfiks fremtidige rolle i samfundet.

Hvis man går ind på Allofiks hjemmeside er det første man ser under behandlingstilbud dette "*Hvis du har problemer med alkohol, hash eller spil, kan du få hjælp og behandling hos Allorfik*"

Der står også, at Allorfik har et samarbejde med Katsorsaavik Nuuk, som så er den eneste private aktør som der i dag findes et samarbejde med i form af behandlingstilbud.

Vi fra Demokraatit ønsker, at alle kræfter skal tages i brug i arbejdet med behandling af afhængighed. Vi har en hel masse kompetente ildsjæle i vores samfund, vi ikke udnytter, fordi vi politisk har lavet begrænsninger for disse menneskers rammer for at udføre deres arbejde. Det er en af de største fejl, man politisk kan lave.

Kommunerne oplever gang på gang at få afslag på behandlingsinitiativer på baggrund af Allorfiks virke og samarbejde med den enkelte vinder af det seneste udbud.

Borgerne råber efter hjælp og vi har ikke indtil nu taget politisk stilling til, hvilken vej vi ønsker at gå for at bekæmpe det enorme misbrug der er at finde i alle byer og bygder.

Vi har i stedet ladet embedsværket bestemme hvilken retning vi skal gå. Dette på bekostning af vores egne private misbrugsbehandlere.

Kan det virkelig være rigtigt, at vi ikke kan skabe de fornødne rammer for bedst mulig udnyttelse af vores egne stærke ressourcer, men at man i endnu et tilfælde ikke har tillid til, at vores ellers velegnede misbrugsbehandlere kan løse opgaven, og at man derfor tager hele ansvaret til sig for at kunne have så meget kontrol som muligt? Stoler vi ikke nok på vores egne til at kunne give dem muligheden for at tage et medansvar?

Allorfik blev i sin tid lavet for at lave en indgangsvinkel til behandling af afhængighed. Det vil sige, at man skulle bruge Allorfik som et led til hvilken behandling man skulle i ud fra en bred vifte af tilbud udbudt af de private misbrugsbehandlere.

Der er i dag sket det fuldstændig modsatte, Allorfik som vi tydeligt kan læse på deres hjemmeside er dem som tilbyder behandling af afhængighed og ikke dem som man i sin tid politisk bestemte sig for at skulle udnytte bedre, nemlig de private misbrugsbehandlere.

I udvalgets behandling af lovforslaget har vi stillet en række spørgsmål til om man blandt andet kalder Allorfiks behandlingstilbud et udtryk for en bred vifte af behandlingstilbud til vores borgere. Hertil svarede Naalakkersuisut at hvilket tilbud der kan udbydes i høj grad vil afhænge af det personale, der er til rådighed. Det kom bag på os.

Vi stillede derfor et opfølgende spørgsmål, hvortil vi gerne vil have begrundet om det var korrekt forstået af udvalget, at for at tilbyde en bredere vifte af behandlingsmuligheder kræver det så at Allorfik besidder det personale der skal til for at starte et nyt tilbud, og ikke en samarbejdsaftale imellem andre misbrugsbehandlere?

Man kan stille sig et sjovt spørgsmål og spørge om vi politisk er blevet afhængige af at have kontrol over alt og alle? Skal vi ikke lære at give lidt slip? Jeg melder mig gerne på banen, for jeg kan se, at der er et kæmpe potentiale i vores samfund for at skulle løfte denne opgave i fællesskab hvor der er plads til alle, og ikke igennem monopollignende tilstande.

Udvalget har klart og tydeligt understreget en lang række ting vi kræver for, at Naalakkersuisut kan få vores fulde opbakning til forslaget. Det er blandt andet, at man skal sikre sig, at borgere i princippet kan benytte alle godkendte eller anerkendte behandlingstilbud og behandlere i Grønland, og vi bad derfor Naalakkersuisut udforme §5 stk. 3 på en måde så dette blev sikret. Derfor vil jeg gerne vide i hvilket omfang Naalakkersuisut mener at en ophævelse af denne § vil hjælpe i forhold til udvalgets oprindelige ønske om en omformulering?

Hvem siger at de private misbrugsbehandlere bliver stillet bedre ved en fjernelse af §5, stk. 3, når vi ikke kan sikre os, at Allorfik i fremtiden, som vi i mange tilfælde i dag har set, vil give afslag på baggrund af, at de selv mener at de opfylder kriterierne bedre som er beskrevet i §13, stk. 3.

Vi vil gerne sikre os, at vi i fremtiden ikke fortsætter ud af den gale vej, men at vi fælles på tværs af partierne står sammen om at komme nogle af vores samfunds største udfordringer til livs, og sikre os at vi i fremtiden lader flere muligheder være åbne for at bidrage til at yde den hjælp vi så inderligt har brug for.

Med disse bemærkninger sender vi forslaget til videre behandling i Familie- og Sundhedsudvalget inden 3. behandlingen med henblik på, at vi kan nå til fælles enighed om at vi i fremtiden skaber de samfundsmæssigt bedst mulige rammer for at komme denne enorme problematik til livs.